

בעוהש"ת

קונטרס

מיינ קינד, איך האב דיך ליב

ווי עס ווערט ערקלערט אז דער באשעפער האט ליב יעדן
איינציגן איד אין ער ווארט נאר מען זאל צוריק קומען צו
אים.

פארנעלערנט דורך

פבד קדושת הרב הצדיק מוהקרא"ש זי"ע

לייב ששי ויקרא תשע"ג

געבויעט אויף די ווערטער פון הייליגן רבי'ן, אדונינו מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורינו הגאון הקדוש

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמגעפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאמרים
פון אונזערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך חסדי ברסלב - טא יארק יצ"ו

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishlan Way,
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

היכל הקודש

בני ברק

רחוב ירושלים 2
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגטון

24 Merriewald LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

ירושלים

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די
הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיווק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

גורפס ע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

מײן קײַנד, אײַך האָב דײַך לײב

א.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר״ן חלק א, סימן רו),
אויפן פסוק (תהילים קיט, קעו): תַּעֲיִתִי כְּשֶׁה אֲבֹד בְּקֶשׁ עֲבָדְךָ
כִּי מִצֹּתֶיךָ לֹא שָׁכַחְתִּי; דוד המלך בעט זיך ביים
אייבערשטן: איך בין פארבלאנדזשעט געווארן אזוי ווי א
פארלוירענע שעפעלע, דערפאר בעט איך דיר רבוננו של
עולם: בְּקֶשׁ עֲבָדְךָ - זוף אויך דיין קנעכט, כִּי מִצֹּתֶיךָ לֹא
שָׁכַחְתִּי - ווייל איך האב נאכנישט פארגעסן דינע מצות,
און איך האלט דאס נאך איין^א.

^אעס ווערט געברענגט אז דער קאפיטל (קייט) תהלים, איז געווען דער לעצטער
מזמור וואס דוד המלך האט מתקן געווען, און דאס איז שוין געווען די העכסטע

מיינ קינד, איך האב דיך ליב

דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט (שיחות הר"ן סימן סח): פון די 'התבודדות' וואס דוד המלך עליו השלום האט גערעדט צום אייבערשטן, האט ער נאכדעם געמאכט דעם ספר תהלים.

ווייל דוד המלך פון ווען ער איז נאך געווען א קינד האט ער שוין געליטן צרות, און גלייך ווען ער איז געבוירן געווארן האבן אים די ברודערס פארטריבן, מיטן אויסרייד אז ער איז נישט קיין כשר קינד (בלקוט המכירי מזמור קיח, כח), נאכדעם האט אים זיין שווער 'שאול' זייער גערודפ'ט, עס האט זיך אים געדאכט אז ער וויל איבערנעמען די מלוכה, ווייל ווען ער איז בייגעשטאנען דעם נסיון און ער האט באוויזן צו הרגענען גלית הפלשתי, האט מען געזינגען אז ער איז אסאך מער פון שאול, וואס האט מורא געהאט פון גלית, און דוד המלך

מדרגה און השגה וואס דוד המלך האט זוכה געווען צו צוקומען אויף די וועלט, און עס איז דא אין די קאפיטל אכט מאל די 'אלף בית' [תמננא אפי], און עס ליגט אין דעם מורא'דיגע סודות (ע"ן בספר 'אלף בינה', מהרה"ק המקובל רבי יעקב אביחצירא זכותו יגן עלינו).

ה מיין קינד, איך האב דיך ליב

האט אים יא מַכְנִיעַ געווען, דערפאר האט ער אים אזוי
גע'רודפ'ט (שמואל-א יח, ו-ט).

נאכדעם האט ער געהאט צרות פון זיין אייגענעם ווייב
מיכל, ווען ער האט געטאנצן פאר די ספר תורה מיט אן
אויסטערלישן פרייד, האט זי אים נאכדעם פארגעהאלטן:
וואס איז מיט דיר, דו טאנצט אזוי ווי די ליידיגייערס? !
האט ער געזאגט: איך האב דאך געטאנצן פאר די תורה!
(שמואל-ב פרק ו)

נאכדעם האט ער געליטן פון די קינדער מורא'דיגע
צרות, די גרויסע בושות וואס ער האט געהאט ביי די
מעשה פון 'אמנון ותמר' (שמואל-ב יג), און נאכדעם ווען
זיין זוהן אבשלום איז אויפגעשטאנען אקעגן אים, און ער
האט געמוזט אנטלויפן פון ירושלים, ווייל זיין אייגענער
זוהן האט אים געוואלט הרגענען!!! ביז ער האט זיך
ארויסגעכאפט פון ירושלים ביי די ארויפגאנג פון 'הר
הזיתים' אונטער ירושלים, פלוצלינג קומט דארט ארויס
פון אונטער דער ערד שמעי בן גרא, און ער שעלט אים
מיט אלע מיני קללות, אזוי ווי עס שטייט (מלכים-א קאפיטל

ו מיין קינד, איך האב דיך ליב

ב, ח): והוא קללני קללה נמרצת. זאגן אויף דעם חז"ל (שבת ק"ה ע"א): נמרצת איז ראשי תיבות: נואף מואבי רוצח צורר תועבה. מיט אזאלעכע מיאוסע לשונות האט ער אים געשאלטן, און איינע פון זיינע תלמידים און גבורים וואס ער האט געהאט מיט זיך אבישי בן צרויה, האט געוואלט צוגיין צו שמעי בן גרא און אים אפהאקן דעם קאפ, האט אים דוד המלך געזאגט: מה לי ולכם בני צרויה - וואס האט איר זיך אריינצומישן און זיך אנגעמען פאר מיר, "ער שעלט דען פון זיך אליין? דער אייבערשטער האט אים געהייסן שעלטן". און ער האט דעמאלטס זייער אסאך געוויינט (שמואל ב טז, ה-יג), אז ער האט קיינמאל אין זיין לעבן נישט אזויפיל געוויינט (זהר משפטים, דף קז ע"ב).²

² דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן רט): ווען א מענטש איז אין א צרה און ער וויינט, ציהט ער ארויף אויף זיך א געוואלדיגע גרויסע השגחה פונעם אייבערשטן. ווייל ווי לאנג א מענטש רעדט זיך נאך איין: דער וועט מיך העלפן, יענער וועט מיך העלפן, איז זייער ביטער, און פון הימעל זאגט מען: זאל יענער דיך העלפן. אבער ווען א מענטש קומט צום אנערקענונג, אז קיינער אין די וועלט וויל מיך נישט העלפן, קיינער אין די וועלט קען מיך נישט העלפן, און איך האב נישט קיינעם נאר דעם אייבערשטן, דאס איז די העכסטע מדרגה.

ז מיין קינד, איך האב דיך ליב

און אזוי האט דוד המלך שטענדיג געהאט אויך זיך מוראדיגע מחלוקת, אזוי ווי חז"ל זאגן (ירושלמי שקלים פרק ב, הלכה ה): עס איז נישט דא קיין דור וואס עס זאל נישט זיין אין אים קיין ליצים, אזוי ווי דער דור פון דוד וואס אלע זענען געווען ליצנים; און מען האט געמאכט פון אים כל מיני לצנות.

אבער דוד המלך האט זיך נישט פארלוירן, נאר פון יעדע צרה וואס ער האט געהאט, האט ער געמאכט א נייע פסוק אין תהלים, און ער האט דאס געזינגען מיט א פידל, אזוי איז געווארן די גאנצע ספר תהלים.¹

ב.

זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן רו): ווען א מענטש זינדיגט חלילה וחס, פארגעסט ער פון באשעפער; ווייל אז ער וואלט ווען געהאט אמונה אז דער אייבערשטער איז דא, וואלט ער זיך ווען געשעמט

¹ ער האט נישט געמאכט גלייך איין גאנצער קאפיטל, נאר שטענדיג נאך א פסוק און נאך א פסוק, אזוי איז נאכדעם געווארן א גאנצער מזמור.

מיינ קינד, איך האב דיך ליב

פון באשעפער און נישט געזינדיגט. אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן עב): ווען א מענטש זאל אביסל וויסן דאס גרויסקייט פון באשעפער וואס ער איז דער האר פון דער וועלט, און אז ער איז שטענדיג דא, דעמאלטס אפילו מען וואלט אים אנגערייזט, און ער וואלט געהאט די געלעגנהייט צו טוהן אן עבירה באהאלטענערהייט אז קיינער זאל נישט וויסן, דאך וואלט ער זיך צוריק געהאלטן, ווייל דער באשעפער איז דא.

קומט אויס אז די עיקר נסיון איז נאר ווייל ער פארגעסט רחמנא לצלן פונעם אייבערשטן, אזוי ווי חז"ל זאגן (סוטה דף ג ע"א): אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות - א מענטש גייט נישט טוהן א עבירה, נאר אז עס איז אריין אין אים א נארישע רוח. קומט אויס לויט דעם אז וויפיל עבירות א מענטש טוט אזויפיל רוח שטות און משוגעת'ן איז דא אין אים (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ז); ווייל עבירות מאכט א מענטש אינגאנצן משוגע, און ער ווייסט נעבעך נישט וואס ער טוט, ביז מען זעהט

מֶענְטֶשׁן וואס זענען אינגאנצן צוּרוּדערט, וואס דאס נעמט זיך נאר פון עבירות, עס איז דא נעבעך א מיאוס'ע תאוה אז א מענטש מוז קוקען אויף א יעדע פרוי וואס גייט דורך, וואס דאס איז א פשוט'ע קללה וואס עס שטייט ביי די תוכחה (דברים כח, לד): והיית משגע ממראה עיניך אשר תראה - א מענטש ווערט משוגע פון יעדן נישט גוטן קוק רחמנא לצלן וואס ער קוקט. אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט אויף (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן לו): ווען א מענטש איז רחמנא לצלן פוגם אין זיין ברית, איז ער דורכדעם פוגם אין זיין מח, און פון דעם קומט אלע משוגעת'ן ביז ער ווערט אינגאנצן משוגע.

ווייל ווי מער א מענטש זינדיגט אלץ מער פארגעסט ער פון באשעפער, דאס הייסט, ער פארגעסט די גרויסקייט פון זיין נשמה וואס דאס איז א חלק אלקי ממעלי - איין שטיק באשעפער, וואס איז אראפגעקומען פון די העכסטע פלעצער, פון 'עולם האצילות' ביז די וועלט, און מען האט אים אנגעטוהן מיט א גוף, אז יעצט זאל ער ארבעטן מיט זיינע כוחות, און מיט דעם גוף וואס

מיין קינד, איך האב דיך ליב

ער האט, צוריק צוקומען צום אייבערשטן, און צו די תורה, אזוי ווי חז"ל זאגן (נדה ל' ע"ב): ווען דאס קינד איז נאך 'במעיי אמו' לערנט מען אים אויס די גאנצע תורה, מקרא, משנה, גמרא, וכו' וכו', נאר גלייך ווען ער קומט ארויס לאויר העולם, קומט א מלאך און געט אים א שנעלק, און ער פארגעסט אלעס וואס מען האט מיט אים געלערנט; כדי יעצט זאל ער דאס אליין לערנען, און אזוי ארום וועט ער דאס אלעס צוריק באקומען.

אבער אויב חלילה וחס א מענטש זינדיגט ווערט פון אים אויסגעלאשן די לעכטיגקייט פון באשעפער, און ער שפירט שוין אז ער ווייט פונעם אייבערשטן, ביז זיין מח ווערט אים אזוי פארנארט און פארדרייט פון אזויפיל שמוץ וואס ער האט זיך נעבעך צאמגעקוקט, אז ער זעהט שוין נאר ביטער און שווארץ דאס לעבן. ווייל אז מען פארלירט דעם שכל, האט מען טאקע גארנישט, אזוי ווי חז"ל זאגן (נדרים מ"א ע"א; ויקרא רבה א, ו; ועוד): דעת קניית מה חסרת וכו' - אויב האסטו דעת און שכל פעלט דיר גארנישט, אבער אויב האסטו נישט קיין שכל האסטו

מיינ קינד, איך האב דיך ליב

יא גארנישט. וואס הייסט שכל? ! אתה הראת לדעת' פי הוי"ה הוא האלקים אין עוד מלבדו (דברים ד, לה). אז א מענטש ווייסט אז ער האט נישט קיינעם נאר דעם באשעפער, דער האט שוין א געוואלדיגע עשירות.

ווייל רוב מענטשן וויינען שטענדיג אז זיי האבן עניות ודחקות, און זיי האבן טאקע ארימקייט און ענגקייט, ווייל זיי האבן פארלוירן דעם שכל אז דער באשעפער איז דא, און מען קען אים אלעס בעטן, "בעט דעם באשעפער אז דו דארפסט פּרנסה, וועט ער דיר געבן" ! פּרעגט אבער דער מענטש: פון וואו וועט ער מיר געבן? און ער כאפט נישט אז דאס אליין וואס ער פּרעגט אזא שאלה איז שוין ביטער, און ער האקט זיך אפ זיין שפע.

אזוי ווי דער הייליגער רבי רבי אלימלך זכותו יגן עלינו ברענגט פון זיין ברודער דער הייליגער רבי רבי זושא זכותו יגן עלינו (נועם אלימלך פרשת בהר): אויפן פסוק (ויקרא כה, כ): וכי תאמר מה נאכל.. וצויתי את ברכתי. אז דער באשעפער געט שטענדיג א 'שפע' פארן מענטש, און אויב ער וואלט זיך צוגעקלעבט צום באשעפער, און

מײן קינד, אײך האב דײך לײב

געוואוסט מיט אַ קלאַרקײט אז ער האט קײנעם נישט נאר דעם באַשעפער, וואלט ער שטענדיג געהאט שפּע, און עס וואלט אים קײנמאל גארנישט געפּעלט, אָבער אז מען פּרעגט: 'מה נאכל', פון וואו וועל אײך האבן צו געבן פּרנסה פאר מײנע קינדער? ווי אזוי וועל אײך האבן חתונה צו מאכן די קינדער? וואס וועט זײן?! מיט דעם אליין שניידט מען אָפּ די שפּע, ממילא מוז שױן זײן: 'וצויתי את ברכתך', דער אײבערשטער זאל שיקן אַ פּרישע ברכה, און באשאפן אַ נײע וועג פון וואו מען זאל האבן פּרנסה.

דאס זאגן חז"ל (ברכות י"ז ע"ב): פּל העולם נײזונײן ב'שביל' חנינא בני - דער אײבערשטער זאגט: די גאנצע וועלט ווערט געשפּײזט נאר דורך מײן קינד רבי חנינא בן דוסא, וחנינא בני די לו בקב חרובין - און ער אליין דארף נישט מער ווי אַ מאס באַקסער פון אײן ערב שבת ביז די אַנדערע ערב שבת; זאגט דער הייליגער תולדות זכותו יגן עלינו (פּרשת צו; ועוד), אז ער האט געהערט פון זײן רביײן דער הייליגער בעל-שם-טוב הקדוש זכותו יגן עלינו: אז

יג מיין קינד, איך האב דיך ליב

דורךדעם וואס רבי חנינא בן דוסא האט זיך אזוי שטארק איבערגעגעבן צום באשעפער, האט ער געמאכט א 'שביל' [וועג], אז יעדער איד זאל שוין קענען האבן פֿרנסה. ווייל ער האט אויסגעלערנט אז יעדע זאך איז נאר פונעם אייבערשטן אליין, אזוי ווי חז"ל זאגן (חולין ז ע"ב): רבי חנינא בן דוסא האט געזאגט: אין אדם נוקף אצבעו מלמטה אלא אם בן מכריזין עליו מלמעלה - א מענטש צוקלאפט זיך נישט זיין פינגער נאר אז פון הימל האט מען אזוי אויסגערופן; און נישט ווייל ער איז א גולם און ער האט זיך נישט גענוג אכטונג געגעבן און דאס גלייכן. און ווען א מענטש נעמט אריין די קלארע אמונה אין זיך, האט ער שוין פֿרנסה, און עס פֿעלט אים גארנישט.

ג.

זאגט דער הייליגער רבי (שם רו): אפילו אז א מענטש האט שוין געזינדיגט, אויב האט ער ווען שכל און ער כאפט זיך גלייך צוריק און ער טוט תשובה, וואלט ער גרינגערהייט געקענט צוריק קומען צום ריכטיגן וועג, ווייל ער איז נאכנישט אזוי ווייט פֿארקראכן פונעם גוטן

מיין קינד, איך האב דיך ליב

וועג, די פראבלעם איז אבער, אז ער הייבט אן צו בלאנדזשענען, און אזוי פאר בלאנדזשעט ער זיך אלץ מער און מער¹, ביז ער ווערט אזוי פארבלאנדזשעט אז עס איז אים שוין זייער שווער ארויס צוקריכן פון דארט.

אבער דער באשעפער האט אויף אים דאך רחמנות, און ער ווארט אז ער זאל צוריק קומען צו אים, ווייל דער אייבערשטער וויל אז עס זאל גיין גוט פאר יעדן מענטש אויף דער וועלט, און מען זאל זיך קענען מחיה זיין פון די זיסקייט און בא'טעמ'טקייט פונעם אייבערשטן, און נאר וועגן דעם האט דער אייבערשטער באשאפן די גאנצע וועלט, אזוי ווי דער מדרש זאגט (תנחומא, בחקתי): **מיום**

¹ ווייל ווען מען הייבט אן צו פארקריכן שלעפט איינס דאס אנדערע, ביז מען ווערט נעבעך א קל שבקלים, קודם טראכט מען וואס וועט שוין זיין אז די קאפל וועט ווערן קלענער? אזוי הייבט מען זיך אן אביסל צו שניידן די פיאות, די בארד, "מען פארנעסט זיך אז מיט דעם וואס מען שניידט די בארד שניידט מען די פרנסה" (עין שער המצות פרשת קדושים, דיבור המתחיל ועגן פאת הנקן), און די פיאות אונדא, נאכדעם טראכט ער: היינט וועט ער נישט גיין מיט קיין ציצית, און תפילין איין טאג יא איין טאג נישט רחמנא לצלן, פונעם דאווענען הייבט ער אן צו שניידן, ער זאגט: ברוך שאמר, שתבח, קריאת שמע און שמונה עשרה, ביז ער גייט נעבעך אינגאנצן אנוועק פון אידישקייט רחמנא לצלן.

שפרא הקדוש ברוך הוא את עולמו נתאווה שיהיה לו דירה בתחתונים - פון ווען דער אייבערשטער האט באשאפן די וועלט גלוסט ער און ער וויל נאר, אז מען זאל אים דא אויף דער וועלט אויף דערקענען; און פון יעדע זאך פון די וועלט, זאל מען אנערקענען דעם באשעפער, און מאכן פון דער וועלט א גן-עדן, און דאס געשעהט דורכדעם וואס א מענטש רעדט פון באשעפער, און ער רעדט צום באשעפער, און אלעס דרייט זיך נאר מיטן באשעפער, ווייל ער רעדט נאר פון בורא-כל-עולמים.

דערפאר וויבאלד א מענטש האט שוין אזוי שטארק פארבלאנדזשעט אז ער האט שוין פארגעסן פון באשעפער¹, און דער באשעפער וויל ער זאל צוריק

¹ מוהרא"ש שליט"א האט דא מסביר געווען אז פאקט די גאנצע זאך אז א זאל פארגעסן פון באשעפער, איז א מורא'דיגע נארישקייט, און א גרויסער וואונדער, וואס דאס קומט נאר ווייל א מענטש זינדיגט אין פגם הברית רחמנא לזלן וואס דאס איז די ערגסטע עבירה, און עס פארשטאפט אינגאנצן די מוח פונעם מענטש אזוי ווי מיר זאגן יעדן טאג עטליכע מאל ביי 'קריאת שמע' (במדבר טו, לט): ולא תתרו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם. זאגן אויף דעם חז"ל (ברכות י"ב ע"ב): 'אחרי לבבכם' מיינט מען מינות, 'ואחרי עיניכם' מיינט מען ניאוף. ווייל דאס ווענדט זיך איינס אינעם אנדערן, און אז א מענטש קוקט זיך אן מיט אלע שמוץ, קומט אים נאכדעם אריין שלעכטע

מיין קינד, איך האב דיך ליב

קומען צו אים, לאזט אים דער באשעפער נישט אָפּ, און ער דערמאנט אים, דא געט ער אים 'עניות' - אַרימקייט, דא ווערט ער קראַנק חס ושלום, דא האט ער מיט אַ קינד צו טוהן וכו', אָבער אויב אַ מענטש האט נישט קיין שכל, האט ער שוין יעצט מער קשיות אויפן אייבערשטן:

געדאַנקען פון כפירות און אפיקורסות, און ער האט שוין קשיות: וואו איז דער באשעפער? וואס איז דער באשעפער? און ער כאפט נישט אז די לופט וואס ער אַטעמט איז איין שטיק 'אַלקות', ער אַטעמט דעם באשעפער נישט קיין לופט, אזוי ווי דער זחר הקדוש זאגט (פּרשת פּנחס דף רמה ע"ב) 'אויר' [לופט] איז די אותיות אור י' - די לעכטיקייט און חכמה פון באשעפער אליין.

דאס איז איינס פון די טעמים פאַרנוואס פאר די וועלט איז שווער אַנצונעמען 'ברסלב'ער חסידות', און מען האט קשיות אויף ברסלב'ער חסידים, ווייל דעם הייליגן רבינ'ס זאך איז פשוט מיטן גרעסטן מאס פשטות, אזוי ווי דער הייליגער רבי האט געזאגט (שיחות הר"ן סימן קא): דער בורא כל עולמים איז דאך זיכער העכער פון יעדן און פון אלעם, דאך איז ער אויף פשוט בתכלית הפשיטות; דאס הייסט אזוי ווי לופט קען מען נישט מסביר זיין וואספארא קאליר דאס האט, און ווי אזוי דאס קוקט אויס, אָבער דאך מוז יעדער מודה זיין אז מען אַטעמט פון די לופט יעדער מינוט, די זעלבע זאך פּכּיכול דער אייבערשטער איז פשוט בתכלית הפשיטות און ער איז שטענדיג דא, נאר מען קען דאס נישט מסביר זיין: וואס, ווען, און וואו, און עס איז די גרעסטע נארישקייט צו זוכן חכמות און דאס וועלן פארשטיין, נאר מען זאך גלייבן און וויסן אז דער באשעפער איז דא. און אזוי אויף מיט יעדן צום באשעפער מוז מען זיין א 'תם' און אנוועקווארפן דעם שכל און גלייבן מיט א קלאַרקייט אז דער באשעפער איז דא, און ער הערט מיר שטענדיג אויס, און נאר אזוי קען מען ווערן א ערליכער איד.

מײן קינד, אײך האב דײך ליב

פֿאַרװאָס קומט מיר דאָס? ! און ער כאַפֿט גאַרנישט אַז אַלעס קומט פֿון באַשעפֿער אַליין, אַים צו דערמאָנען צוריק צוקומען צו אים, אַזוי ווי עס שטייט אין זוהר הקדוש (עײן בֿהקדמה, דף יא ע"ב): טפֿשים האָבן מוֹרָא פֿון אַ שטעקן, אָבער אַ חכם האט מוֹרָא פֿון דער װאָס האַלט דעם שטעקן. װײל אַ מענטש װאָס האט שכל, װען עס גײט אױף אים עפֿעס דורך פֿאַלט אױף אים אַרױף אַ יראָה, געװאָלד! אײך בײן דאָך אַװעק פֿון באַשעפֿער, און ער הײבט זײך אָן נאָך צו זוכן װאָס ער טוהט, און װאָס ער דאָך פֿאַררעכטן, און אַזוי קומט ער גלײַך צוריק צום אײבערשטן.

און דער הײליגער רבי געט דאָס צו פֿאַרשטיין מיט אַ מָשֶׁל צו אַ פֿאַסטוף װאָס ער זײצט מיט די שאַף, און די שאַף פֿאַשען אַרום און אַרום, פֿלוצלינג באַמערקט דער פֿאַסטוף אַז אײן שעפֿעלע פֿעלט, ער אײז פֿאַרקראַכן, נעמט ער גלײַך זײן פֿײפֿערל און ער הײבט אָן בלאָזן פֿרײ די שעפֿעלע זאַל דאָס הערן און צוריקומען, און אױב אײז די שעפֿעלע נאָך נישט צו װײט, און ער הערט נאָך דעם

מיין קינד, איך האב דיך ליב

קול, קומט ער טאקע גלייך צוריק, אבער אויב איז ער שוין פארבלאנדזשעט געווארן ווייט, און ער הערט שוין נישט די קול פונעם פאסטור, פרוברט ער אביסל ארום צו זוכן, אבער אז די שעפעלע איז שוין נעבעך גוט פארקראכן, איז ער זיך מייאש פון אים, צופיל קען ער מער נישט זוכן, ווייל ער וועט נאך באלד פארלירן אלע שעה.

די זעלבע זאך - פירט דער הייליגער רבי אויס - בבכיכול דער באשעפער זוכט א מענטש, און כל זמן ער הערט נאך דעם קול פון באשעפער, קען ער גרינג צוריק קומען, אבער ווען ער האט שוין זייער פארבלאנדזשעט נעבעך, אז ער הערט שוין נישט דעם קול פונעם אייבערשטן, ער כאפט פעטש נעבעך, ער פארלירט געלט, ער ווערט קראנק, די קינדער ווערן קראנק, די ווייב ווערט קראנק, אבער ער כאפט בכלל נישט אז דאס איז פון באשעפער, ווייל ער האט שוין פארגעסן דעם קול פון באשעפער, פארקערט ער האט גאר קשיות, דעמאלטס קען מען אים שוין גארנישט העלפן.

מײן קינד, איך האב דיך ליב

טײטש מיט דעם דער הייליגער רבי די פֿסוק: 'תְּעִיתִי כְּשֶׁה אֲבָד' - איך בין אזוי פארבלאנדשעט געווארן אזוי ווי א פארבלאנדשעטע שעפֿסעלע, אָבער איך בעט דיר איין נאך רבונו של עולם! זיי נישט אזוי ווי די פֿאסטוף וואס ווען די שעפֿסעלע איז פארבלאנדשעט געווארן, האט ער זיך שוין מײאש געווען פון אים, נאר: 'בְּקֶשׁ עֲבָדְךָ' זוף מײך אויף רבונו של עולם, פֿארוואס: 'פִּי מִצֹּתֶיךָ לֹא שָׁכַחְתִּי' נאך אלעם האב איך די מצות.

דאס איז א געוואלדיגע התחזקות פֿאר יעדן מענטש, אויב 'דוד המלך' נאכדעם וואס עס איז אויף אים אזויפיל דורך אין זיין לעבן, וואס פון דעם האט ער געמאכט דעם ספר תהלים, וואס איז געשריבן געווארן מיט אזא מין מורא'דיגן הויכע רוח הקודש אז יעדער טרעפט זיך אין דעם (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן עג), דאך די לעצטע נאך וואס ער בעט זיך [אינעם לעצטן פֿסוק וואס ער האט געמאכט אין זיין לעבן], איז נישט מער און נישט ווייניגער, נאר אז ער איז אינגאנצן פארבלאנדשעט און פארלוירן, אָבער דאך בעט ער זיך ביים אייבערשטן:

מיינ קינד, איך האב דיך ליב

”רבוננו של עולם! זוף מיר, ווייל איך בין א איד און איך
האב די מצות וואס איך בין מקיים.”

זעהט מען פון דעם אז די גרעסטע מדריגה איז צו זיין
א פשוטער איד און זיך פרייען מיט די מצוות וואס מען
האט, אז נישט דרייט מען זיך ארום ווי א פארלויירענע
שעפעלע און רוב טאג און נאכט גייט דורך מיט
גארנישט¹.

¹ אבער וויבאלד רוב מענטשן זוכן ווילדע זאכן, הויכע זאכן, ער וויל זעהן
'אורות', אויטענלישע עבודות און מאדנע פאקסן וכו' וכו', דערפאר ווערט ער
צובראכן און ער שפירט אז ער איז גארנישט ווערד, און שטענדיג קוקט ער אז יענער
קען באווייזן אזאלעכע 'עבודות' און 'סיגופים' וכו', ער כאפט אבער נישט אז עס איז
נישט דא וואו צו לויפן און צו שפרינגן און פארפירן, ווייל דער באשעפער איז דא ביי
יעדע ריר, און יעדער איד איז פול מיט מצוות אזוי ווי תו"ל זאגן (סנהדרין ל"ז ע"א):
אפילו ריקנין שבת מלאים מצוות קרמון - אפילו די ליידגע זענען אויך פול מיט מצוות
אזוי ווי א מילגרוים. אויך דער ירושלמי זאגט (סוף מסכת ברכות, פרק ט, הלכה מא): עס איז
נישט דא קיין איין איד וואס האט נישט הונדערט מצוות יעדן טאג, פון די אלע ברכות
וואס ער זאגט: ברכת התורה, אלע ברכות ביים דאווענען, ביי שמונה עשרה, אויך
איערן טאג מאכט ער פאר ברכות און נאך ברכות ווען ער עסט אדער טרונקט, ער
גענטשט, ער מאכט 'אשר יצר', וואס יעדע ברכה איז א עקסטערע מצוה. און ווען א
מענטש זאל טראכטן וואס ער טוט, און ווי אנגעפילט ער איז מיט מצוות יעדע מינוט,
ער לייגט תפילין, ער גייט מיט ציצית, ער האט א מזוזה אויפן טיר, ער האט א בארד
מיט פיאות און ער טשעפעט דאס נישט וכו', וואלט ער געווען מורא'דיג פרייליך, נאר

מיט דעם וועט מען פארשטיין די וואכעדיגע סדרה
(ויקרא א, א): ויקרא אל משה, וידבר הוי"ה אליו מאהל

פארנוואס איז זיך א מענטש נישט מחנה מיט דעם? ווייל זיין אמונה איז אים נישט גאנץ, ער האט קשיות אויפן באשעפער, און ער קען נישט גלייבן אז דער באשעפער פריידט זיך מיט די פשוט'ע זאכן. וועגן דעם זאגט דער הייליגער רבי (ספר המדות אה שמחה סימן א): ווען א מענטש טוט א מצוה מיט שמחה איז א סימן אז זיין אמונה איז גאנץ און ער האט נישט קיין קשיות אויפן באשעפער.

בפרט אז א מענטש איז זוכה צו רעדן צום באשעפער, וואס דאס איז דאך א מוראדיגע מדרגה אז א מענטש וואס איז דא אין די וועלט איז זוכה און ער רעדט צום באשעפער, ווער רעדט נאך אויב א מענטש איז זוכה און ער לערנט תורה, מען קען זיך נישט פארשטעלן וואס מען באקומט פון הימלעל אויף יעדן פסוק, אויף יעדע משנה, אויף יעדע מאמר חז"ל בבלי וירושלמי תוספתא וכו' יעדע הלכה, וואס א מענטש לערנט דא אויף די וועלט. דער אר"י הקדוש זאגט (שער הגלגולים, הקדמה יז, ועוד): יעדע פסוק האט אין זיך זעקס הונדערט און טויזענט פשטים, רמזים, דרושים, סודות [פרד"ס]; און אזוי איז אויך מיט אלע מאמרי חז"ל.

דערפאר דאך זיך א מענטש מוראדיג פרייען און זיין שטאלץ מיט די אלע גוטע נקודות וואס ער האט (ענין ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן כה), כאטשיג דאס קוקט אים אויס אזוי פשוט, און זיך נישט לאזן פארפירן פון די יצר הרע'ס מצוות צו זיין צובראכן און האבן א לב נשבר, וואס דורכדעם שלעפט ער אים אריין אין עצבות (ענין לקוטי הלכות הונאה, הלכה ו, מייסד על ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן א), און ווען א מענטש איז שטענדיג פרייליך וועט ער זיך קיינמאל נישט קריגן מיט קיינעם, ווייל ער לאכט זיך אויס פון יעדן איינעם.

מיינ קינד, איך האב דיך ליב

מועד לאמר. 'ויקרא' שטייט מיט אן קליינעם אלף, און עס ליינט זיך: ויקר א לשון פון 'מקרה' - ער האט זיך געטראפן. וואס דא איז א לשון פון טומאה (עין ברש"י, בשם המדרש רבה א, יג), און ווען דער אייבערשטער האט זיך באוויזן צו בלעם שטייט דעם אויסדרוק (במדבר כג, ד), דאס ווייזט אונז, אז יעדער מענטש מיינט אז אלעס וואס עס געשעהט צו אים איז נאר א טבע און א 'מקרה': עס האט אזוי פאסירט, וואס דורךדעם קומט אים א גרעסערע צרה אזוי ווי עס שטייט ביי די תוכחה (פרשת בחקתי): אויב דו וועסט זאגן אז עס איז נאר א 'קרי', עס איז פערצופאל אזוי געשעהן, זאגט דער אייבערשטער: איך וועל דיר געבן נאך און נאך צרות נעבעך, אלעס ווייל דו דינסט נישט דעם אייבערשטן מיט שמחה און מיט אן אויפגעלייגט הארץ (דברים כח, מז), און דו כאפסט נישט אז דער באשעפער איז דא אין יעדע זאך, און נאר צו אים דארף מען זיך ווענדן.

וועגן דעם האט דער פסוק געשריבן א קליינעם א', אין דעם ווארט ויקרא, צו ווייזן אז אין יעדע זאך וואס עס

כג מיין קינד, איך האב דיך ליב

געשעהט, איז דא אין דעם באהאלטן אן 'אלף', דער
'אלופו של עולם' - דער באשעפער אליין, וואס ער איז
דער האר פון די וועלט.

דער בעל-שם-טוב-הקדוש זכותו יגן עלינו האט אמאל
געזאגט (עיין תולדות יעקב יוסף, ריש פרשת בראשית), אויפן
פסוק (שמות טו, ט): 'אמר א'יב א'רדה א'שיג א'חלק ש'לל',
אז אין די ראשי תיבות פון די ווערטער איז דא פונעף
מאל אין א רייע די אות 'אלף', ווייל אמאל איז שוין א
מענטש אזוי שטארק אראפגעפאלן אין די טומאה רחמנא
לצלן, אז דער יצר-הרע [וואס ער איז דער גרעסטער שונא
פארן מענטש] זאגט אים: איך האב דיך שוין
אריינגעכאפט אין מיין געץ. דאך דארף מען זיין שטארק
און זיך נישט דערשרעקן, נאר וויסן אז אפילו דארט איז
אויך דער אלופו של עולם באהאלטן, און עס איז דא
דארט אויך פונעף אלף'ס¹, און אז א איד ווייסט אז דער

¹ עס איז דא פונעף אותיות אין די א-ב וואס זענען ענגעס: ם-ן-ך-ף-ד [מנצפ"ך].
וואס דאס ווייזט אויף דינים, ווייל ביי אלע אנדערע אותיות קען מען צו שרייבן נאך אן
אות, אבער אז מען שרייבט איינע פון די ענדע אותיות, פארמאכט דאס דעם ווארט,
און עס קומט צו אן ענדע, און מען קען שוין נישט שרייבן מער, וואס דאס ווייזט אויף

מיין קינד, איך האב דיך ליב

באשעפער איז מיט אים, און אז יעדע זאך איז פון
באשעפער, קען ער פון אלעם ארויסגיין.

ה.

ויקרא אל משה - און ער האט גערופן צו משה. פֿרעגט
דער זװער הקדוש (תּוּרָמָה דף קנו ע"א; וְעַיִן אור החיים הקדוש על
פסוק זה): עס שטייט דאך נישט ווער עס האט אים
גערופן? ¹נאר דער באשעפער וואס באהאלט זיך
איבעראל, רופט יעדן מענטש שטענדיג, אבער נישט יעדע
מענטש כאפט דאס אויף, און נישט יעדער הערט דאס,

דיין', מען קען נישט גיין ווייטער, די זעלבע זאך ווען א מענטש איז שוין זייער
שטארק אראפגעפאלן אין די טוימאה און ער שפירט אז עס איז שוין עק וועלט, ער קען
שוין נישט אנגיין ווייטער, דאך איז אבער אקעגן דעם דא פונעף אלף'ס, און א מענטש
דארף וויסן אז שטענדיג איז דער באשעפער מיט אים, און ער זאל זיך מחזק זיין.

¹וועגן דעם ווען די קינדער הייבן אן צו לערנען חומש אין חדר, הייבט מען אן
מיט פֿרשט ויקרא (ויקרא רבה ז, ג), און דער מנהג איז אז דער מלמד זאגט: ויקרא אל
משה - און ער האט גערופן צו משה. און ער פֿרעגט די קינדערלעך: ווער האט אים
גערופן? פייוויש דער שמש אין שוהל אריין? און אלע קינדער שרייען: ניין! וכו', וכו',
וואס אין דעם ליגט דער גאנצער אידישקייט, אז מען לערנט מיט אונזערע קינדער
לויט די מסורה וואס מיר האבן מקבל געווען פון די טאטע און די זיידע און די עלטער
זיידע.

כה מיין קינד, איך האב דיך ליב

נאר משה רבינו האט דאס יא געהערט, און אין דעם ליגט די גאנצע סוד פון נבואה.

עס שטייט אין שלחן ערוך (אורח חיים סימן צח, סעיף א): א מענטש דארף זיך מתבודד זיין פארן דאווענען ביז ער קומט צו, צו אזא דביקות אין באשעפער, וואס איז נאנט צו נבואה. זעהט מען פון דעם אז אויב א מענטש געוואוינט זיך צו, צו רעדן צום באשעפער, ווערט אים דער מח אזוי ריין, ביז ער זעהט שוין גארנישט נאר דעם באשעפער, וואס דאס איז די העכסטע מדריגה, אז ער ווייסט: איך לעב מיטן באשעפער, איך בין זיך מחזק מיטן באשעפער, און איך בין פרייליך מיטן באשעפער.

וועגן דעם שטייט דא (רש"י בשם תורת כהנים א, ב): אז די קול פונעם אייבערשטן איז אנגעקומען נאר צו משה רבינו, און נאר ער האט דאס געהערט אבער אלע אידן נישט.

כאטשיג אלע אידן זענען גע'מל'עט, און מיר אלע האבן געלערנט 'אלף-בית' אין חדר, דאך כאפט א

מיין קינד, איך האב דיך ליב

גרױסער חילוק צװישן איינער אינעם צװויטן, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר״ן חלק א, סימן כ״א): די דעת און שכל װאס יעדער מענטש װעט זוכה זיין צו האבן אין באשעפער, איז געגליכן צו דער ים (ישעיה יא, ט), פונקט אזוי ווי דער ים זעהט אויס פון אויבן גלייך, אבער אין די טיפעניש איז דא א ריזיגע חילוק, אנפאנג איז נאר אביסל טיף, אבער אינמיטן וואסער קען אמאל זיין הונדערטער מייל טיף ביזן תהום, די זעלבע זאך, אין 'אמונה' אליין זענען אלע אידן גלייך, ווייל יעדער איד האט אמונה, אבער אין די 'השגה' וויפיל יעדער איז משיג, און וויפיל ער שפירט דעם אייבערשטן ביי יעדן ריר, דארטן איז שוין נא דא א חילוק, א מענטש וואס ער האט זיך אויסגעלויטערט, און ער איז צוגעקומען צו אזא מדריגה אז עס אינטערסירט אים שוין גארנישט נאר דעם באשעפער, איז ער זוכה אז ער הערט דעם קול פון באשעפער וואס רופט אים, אבער אן אנדערער וואס האט נישט אזויפיל געהארעוועט און גערעדט צום אייבערשטן הערט דאס נישט.

ר.

אין די פֿרשה שטייט אויסגערעכנט די אלע קרפנות וואס מען זאל ברענגען אויב מען האט חלילה וחס געזינדיגט, און מען זעהט ביי דעם די מורא'דיגע רחמנות פון באשעפער, אז אויב א מענטש איז ארעם און ער קען נישט ברענגען א בהמה, זאל ער זיך אויך נישט מייאש זיין, נאר ער זאל ברענגען אן עוף, און מען נעמט די גאנצע עוף מיט די פליגלען און די פעדערן, און מען לייגט עס אויפן מזבח און אזוי פארברענט מען עס.

זאגט רש"י (ויקרא א, יז): עס איז נישט דא נאך אזא שלעכטע גרויף ווי ווען מען פארברענט פעדערן, דאך האט דער פסוק געהייסן צו פארברענען אזוי, כדי די מזבח זאל אויסקוקן שיינ אנגעפולט מיט די קרבן פונעם ארימאן; ער האט נעבעך נישט מער ווי א קליין פייגעלע, זאגט דער אייבערשטער מען זאל עס נעמען און מקטיר זיין מיט די פעדערן צוזאמען, כאטשיג עס האט א שלעכטן גרויף און דאס איז די נחת רוח פארן באשעפער.

מיין קינד, איך האב דיך ליב

ווערט געברענגט פון אסאך צדיקים, אז דאס קומט אונז אויך ווייזן אויף א מענטש וואס איז ארעם ברוחניות, און ער פילט זיך אזוי צוקלאפט און צובראכן, זאגט מען אים פון הימל: זאלסט דיך נישט מייאש זיין, ווייל דער אייבערשטער זעהט דיין צובראכן הארץ, און ער האט א גרויסער נחת רוח פון יעדע קלייניקייט וואס דו טוסט, און דאס איז ביי אים זייער חשוב.

חז"ל פארציילן (עיני חומת אנן פרשת צו, ויבאב הישר פרק ז): רבי יהושע בן לוי איז אמאל געגאנגען צוזאמען מיט אליהו הנביא, אינמיטן שפירט רבי יהושע בן לוי זייער א שלעכטן גרויף פון א געפגרטן פערד וואס עס איז געליגן דארט, אז ער האט זיך געדארפט פארשטאפן די נאז, אבער אליהו הנביא לאכט, שפעטער אביסל זעהט רבי יהושע בן לוי ווי אליהו הנביא פארשטאפט זיך די נאז, אבער ער האט נישט געשפירט קיין שום שלעכטן גרויף, און ער זעהט ווי עס קומט אקעגן א מענטש אנגעטוהן מיט אלע חשובע לבושים, און ווען יענער גייט דורך נעמט אליהו הנביא אראפ די הענט פון די נאז, און

מיינ קינד, איך האב דיך ליב

כט
ער רופט זיך אן: די גאווה שטינקט פון אים מיט א
מורא'דיגן שלעכטן ריח.

דאס איז אפער אַזאָף וואס קיינער קען נישט וויסן, און
אפילו רבי יהושע בן לוי וואס איז ארויף לעבעדיג אין
הימל (פתובות דף עז ע"ב), האט דאס אויף נישט
אויפגעכאפט, נאר דער באשעפער אליין וויסט דאס,
אויף אליהו הנביא האט דאס געוואוסט.

די גמרא זאגט (סוטה דף ה ע"א): אויף א בעל גאווה זאגט
דער אייבערשטער: איך מיט אים קענען נישט וואוינען
אינאיינעם. א מענטש דארף וויסן אז עס איז נישט דא
אזא זאך ווי איך! 'אני' איז נאר דער באשעפער (עין
ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן כב).

ז.

וּנְפֹשׁ פִּי תַחֲטָא וְשִׁמְעָה קוֹל אֱלֹהִים וְהוּא עֵד אוֹ רָאָה אוֹ
יָדַע, אִם לֹא יִגִּיד וְנִשְׂא עֲוֹנוֹ (ויקרא ה, א). טייטש דער זחר
הקדוש אויס דעם פסוק (ויקרא דף יג ע"ב) 'וּנְפֹשׁ פִּי תַחֲטָא' ?
דער אייבערשטער וואונדערט זיך: ווי אזוי קען א איד

מיין קינד, איך האב דיך ליב

זינדיגן? 'ושמעה קול אלה' - פאר זיין נשמה איז אראפגעקומען האט ער דאך געהערט ווי אזוי מען באשווערט אים, ער זאל זיין א 'צדיק'. 'והוא עד' - און ער האט צוגעזאגט אז ער וועט זיין א צדיק (עזיין נדה דף ל ע"ב). 'או ראה' - אויף האט מען אים געוויזן אלע עולמות און אלע תענוגים, כְּדִי עֵר זָאל זעהן וואס ער וועט באקומען אויב ער וועט נישט זיין קיין בטלן און ער וועט זיך נישט לאזן פארנארן אויף דער וועלט, וועט ער זיין אויבן די חשוב'סטער מענטש. 'או ידע' - און דער מענטש ווייסט דאס זייער גוט. איי וועט דער מענטש זאגן: וואס זאל איך טוהן אז איך האב געהאט א גרויסער יצר הרע און איך האב געזינדיגט? ! דארף מען וויסן אז אפילו מען האט געזינדיגט, איז נאך דא איין עצה, דאס אויסצורעדן צום אייבערשטן און זאגן: רבונו של עולם! איך האב נישט געקענט ביישטיין דעם יצר הרע, און איך האב געזינדיגט, וואס זאל איך טוהן? ! זיי מיר מוחל! אבער אז מען טוט דאס שוין אויף נישט, דעמאלס איז זייער ביטער, דאס ענדיגט דער פסוק צו: 'אם לוא יגיד, ונשא

לא מיין קינד, איך האב דיך ליב

צונו' - דער עיקר טענה איז, פארנוואס האסטו זיך נישט מתוודה געווען.

דער נביא הושע זאגט (הושע יד, ג): קחו עמכם דברים ושובו אל ה'. זאגן אויף דעם חז"ל (שמות רבה לח, ד): דער אייבערשטער בעט נישט פון א מענטש וואס וויל תשובה טוהן, נאר ווערטער; ער זאל רעדן צום אייבערשטן, וואס דאס איז די העכסטע מדריגה, אז א מענטש פארלירט זיך נישט אפילו אין די שווערסטע מצבים, נאר ער בעהט דעם אייבערשטען איינמאל און נאכאמאל און ער ווערט נישט מיד ביז ער זעהט א ישועה.

דער הייליגער רבי נתן איז מסביר (לקוטי הלכות מילה, הלכה ה, אות ד-ח): אז אמאל דארף א מענטש זייער אסאך בעטן ווילאנג ער באקומט זיין ישועה, ווייל וויבאלד ער דארף האבן א גרויסע ישועה, דארף ער האבן צו דעם א גרויסער 'פלי', וואס די פלי איז 'תפלה', אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן לד), כאטשיג דער אייבערשטער איז א 'יודע מחשבות', און ער ווייסט פונקטליך וואס א מענטש דארף, אויב אזוי פארנוואס

לב

מיין קינד, איך האב דיך ליב

דארף מען דאווענען? נאר 'תפלה' איז די 'פלי' פון וואו די 'שפע' קומט אראפ צו דעם מענטש, אזוי ווי דער פסוק זאגט (דברים א, יא): ויברך אתכם כאשר דבר לכם - דו וועסט באקומען פונעם אייבערשטן, לויט וויפיל דו וועסט רעדן צו אים.

ח.

וכפר עליו הפהן לפני הוי"ה ונסלח לו וכו' (ויקרא ה, כו), נאכדעם וואס עס שטייט ווי מען האט מקריב געווען אלע קרבנות, און דער אייבערשטער איז מוחל דעם מענטש דורכן פהן, שטייט די לעצטע ווערטער (שם): לאשמה בה. זאגט דער הייליגער רבי נתן (עיין לקוטי הלכות גזילה, הלכה ה' בסופו): 'לאשמה בה' איז ראשי תיבות: ל'אל א'שור ש'בת מ'כל ה'מעשים, ב'יום ה'שביעי; און ער איז דאס נישט מסביר. זאגן צדיקים (עיין תפארת שלמה, סוף פרשת ויקרא): דאס קומט אונז ווייזן, אז היינט ווען מיר האבן נישט קיין בית המקדש און מען קען נישט מקריב זיין קיין קרבנות, האבן מיר אבער דעם שבת, און אז א מענטש פריידט זיך שבת, איז מען אים מוחל אלע עבירות

מיינ קינד, איף האב דיף ליב

לג
(שבת קי"ח ע"ב). אויף זאגן חז"ל (תנחומא בראשית, ג): פבוד
שבת עדיף מאלף תעניות - אז א מענטש איז מכבד דעם
שבת, איז דאס אזוי ווי ער פאסט טויזנט תעניותים.^ט

דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט (חיי מוהר"ן סימן
לב): דער באשעפער בעט נישט פונעם מענטש (שמות טז,
כה), נאר צו עסן און זיין פריילעך אין שבת! און מיר
זענען אזאלעכע בטלנים אז דאס קענען מיר שוין אויף
נישט מקיים זיין. אויף זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי
מוהר"ן חלק א, סימן נו; רעז): די עסן פון שבת איז איין שטיק
'אלקות' און איין שטיק 'קדושה', און דאס איז מכפר
אויף אלע עבירות, און א תיקון אויף חילול שבת. דאך
זעהט מען ווי שווער דאס קומט אן, ווייל דער סמ"ך מ"ם
ווייסט אז אויב א מענטש וועט זיין פרייליך שבת, קען ער

^ט ווייל אויף יעדן חטא וואלט מען ווען געדארפט פאסטן א געוויסע צאל
תעניותים (זיין שער רוח הקודש, תיקון כז), אבער אז מען איז מכבד און מען פריידט זיך
מיטן שבת, איז מען אים מוחל אלע עבירות, און עס ווערט אראפגעערעכנט אלע
תעניותים !!!

מיינ קינד, איף האב דיך ליב

קומען צו די העכסטע מדריגה, ווייל אלע השפעות פון א גאנצע וואך הייבט זיך אן פון שבת (זהר יתרו דף פח ע"א).

וועגן דעם פארלייגט ער זיך דוקא ערב שבת אריינצוברענגן א אנגעצויגענקייט אין שטוב, מען זאל זיך ארוםקריגן און זיין גערעגט, פדי מען זאל אריין גיין אין שבת מיט ברוגז (עיין מורה באצבע סימן ד אות קמ), אזוי ווי די גמרא דערציילט (גיטין דף נב ע"א): רבי מאיר האט געהאט א שכן וואס יעדן פרייטיג נאכמיטאג האט מען פון דארט ארויסגעהערט קולות ווי דער מאן מיט די ווייב קריגן זיך ארום, האט זיך רבי מאיר מיישב געווען אז ער גייט זיך דארט אריינזעצן לערנען ערב שבת, פארשטייט זיך אז וויבאלד רבי מאיר איז דארטן געווען האבן זיי זיך געשעמט זיך צו קריגן, נאך דריי וואכן הערט מען פלוצלינג א קראך, און די פענסטער איז געווארן אויסגעשאסן, און דער סמ"ך מ"ם זאגט: וויי איז פאר מיר אז רבי מאיר האט מיך פון דא פארטריבן.

דערפאר דארף מען זייער אכטונג געבן נישט זיך צו רעגן שבת קודש. אויפן פסוק (ויקהל לה, ג): לא תבצערו אש

מיינ קינד, איך האב דיך ליב

לה

בכל מושבתיכם ביום השבת, לייגט דער זהר הקדוש צו איין ווארט, אז די פייער פון 'פעס' זאל מען נישט חלילה אנצינדן אין שבת (עיין תקוני זהר, דף פה ע"א). כאטשיג א גאנצע וואך טאר מען אויך נישט זיין אין פעס, אזוי ווי די זהר הקדוש זאגט (מצוה קפ"ב ע"א): אויפן פסוק (איוב יח, ד):

טרף נפשו באפו, אז מען פארלירט רחמנא לצלן די נשמה אויב מען איז אין פעס. דאך אבער כאטש שבת זאלסטו נישט זיין אין פעס, נאר זעהן מיט אלע פחות אז עס זאל הערשן א פרייליכע און צופרידענע אטמאספערע, און עס זאל זיין שלום בית, און נישט צושטערן דעם שבת, אזוי ווי דער אר"י הקדוש זאגט (שער הפסוקים, פרשת פי תשא): אז דער פסוק (שמות לא, טז): ושמרו בני ישראל את השבת איז די ראשי תיבות: 'ביאה'; וייל שבת איז די גרעסטע מצוה מען זאל מאכן פרייליך אין שטוב.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן סח): לעולם וואלט יעדער איד געדארפט זיין א עושר, נאר עס איז דא איין שלעכטע מדה אין א מענטש, וואס אפילו ער ווייסט אז דאס וועט צוריקהאלטן פון אים זיין געלט,

מיין קינד, איך האב דיך ליב

דאך קען ער זיך נישט איינהאלטן ווען עס קומט אין אים אריין די מדה, און דאס איז: פֿעס, רחמנא לצלן; וואס ליידער זענען מיר אלע געשלאגן אין דעם, און ווען מען האט א נסיון אז איינער טשעפעט וכדומה, פארלירט מען זיך און מען ווערט גערועז און מען ענטפערט צוריק וכו'.

עס איז געווען א צדיק וואס נאכדעם ווען איינער האט אים פארשעמט און געשאלטן מיט אלע מיני קללות, האט ער יענעם געפרעגט: איר ווילט א רעסיט? פֿרעגט אים יענער מיט וואונדער: וואס רעדסטו, איר זענט משוגע געווארן?! האט ער אים מסביר געווען: מיט דיין פארשעמען האסטו דאך מיר יעצט געגעבן א מיליאן דאלער, וועגן דעם וויל איך וויסן צו דו דארפסט אויך א רעסיט דערפאר?

אבער אז דער אייבערשטער העלפט מען רייניגט זיך אויס פון די מדה פון 'פֿעס', באקומט מען א מוראדיגע השפעה פון הימל.

ט.

דער הייליגער רבי האט אמאל געגעבן צו פארשטיין מיט א שיינער משל, פארוואס ער זאגט אזויפיל מורא'דיגע 'תורות' און 'מעשיות' און "שמועסן", כאטשיג מען דערקענט נאך נישט עס זאל אזוי שטארק אויפטוהן ביי 'אנשי שלומינו' האט דער הייליגער רבי דאס פארציילט:

אמאל איז א 'בן מלך' געווען זייער קראנק, ביז אלע דאקטורים האבן זיך שוין מייאש געווען פון אים, אין צווישן איז אנגעקומען אהין גאר א גרויסער פראפעסאר, האט זיך דער קעניג געבעטן ביי אים ער זאל זעהן וואס ער קען טוהן אויסצוהיילן זיין זוהן, האט ער געזאגט פארן קעניג: באמת איז שוין זייער שווער אים אויסצוהיילן, אבער איין עצה קען מען נאך פראבירן וואס דאס קען זיין אז עס וועט אים קענען אויסהיילן, אבער איך ווייס נישט צו איך זאל דאס אויסזאגן, ווייל דאס איז זייער א שווערע זאך דורכצופירן. האט אים דער קעניג זייער שטארק געבעטן ער זאל אים אויסזאגן די עצה,

מיין קינד, איך האב דיך ליב

האט ער געזאגט פארן קעניג: דיין זוהן איז שוין אזוי ביטערלעך קראנק אז מען קען אים שוין נישט אריינלייגן אין מויל קיין איין טראפ מעדעצין, אבער עס איז פארהאן גאר א טייערער מעדעצין וואס בלויז איין קליין באטל דערפון קאסט שווערע געלטער, און מען דארף אנפילן פון דעם טייערן מעדעצין פולע פעסער, און נעמען טעפלעך און דאס ארויפגיסן אויפן קראנקן זוהן, פארשטייט זיך אז דער גאנצער מעדעצין וועט גיין שאדן, אבער דאך וועט זיך זיין קערפער א טראפעלע שטארקן, און עס קען אויך זיין אז מען וועט אזויפיל גיסן וועט אפער איין טראפ אריין גיין אין אים אליין אויך, וועט ער האבן א רפואה שלימה. האט דער קעניג גלייך מסכים געווען מען זאל דאס טוהן, און דער בן מלך האט טאקע געהאט א רפואה.

האט דער הייליגער רבי אויסגעפירט: וויבאלד מיר זענען שוין נעבעך אזוי ביטער קראנק ברוחניות, מוז דער צדיק וואס ער איז דער גרויסער פראפעסאר אויף זאגן אזויפיל תורה, און דאס איבערזירן נאכאמאל און

מיינ קינד, איך האב דיך ליב

לט
נאכאמאל, עס זאל זיך אין אונז אַנקלעבן עפּעס אַ גוטער
ריח, כאטשיג עס קוקט אויס אז כּמעט אלע ווערטער
גייען שאדן חס ושלום און עס טוט גארנישט אויף, דאך
קען זיין אז מיט די צייט וועט אריין גיין אין אונז איין
טייערער טראפ טיף טיף, וואס דורכדעם וועלן מיר האבן
אַ גאַנצע רפּואַה ברּוחניות און בּגשמינות (חיי מוהר"ן, סימן
שצא).

דערפאר דארף מען שטענדיג רעדן פון 'אַמונָה' און
זיך נאר מחזק זיין, וואס דאס איז דער עיקר שיינקייט פון
אַ איד, אז ער קען זיך דערהאלטן אין די שווערסטע
מצבים וואס ער מאכט מיט, ליידער איז פארהאנען
מענטשן וואס מאכן מיט אַרעמקייט רחמנא לצלן, וואס
חז"ל זאגן אויף דעם (עירובין מ"א ע"ב): אַרעמקייט מאכט
דעם מענטש פארלירן דעם שכל.

אַבער אז מען האט די ריכטיגע התחזקות, ווייסט מען
אז פונקט פארקערט דוקא יעצט ווען מען האט אזא ליב
נשבר', און מען איז גוט צובראכן איז די בעסטע צייט צו
רעדן צום אייבערשטן.

מיינ קינד, איף האב דיף ליב

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קיב):
 ווער עס האט שכל און ער פארשטייט דארף אגאנץ לעבן
 בעטן דעם אייבערשטן, אז ער זאל אמאל זוכה זיין צו
 זאגן א אמת ווארט פארן באשעפער. זאגט אויף דעם דער
 הייליגער רבי אברהם בן רבי נחמן זכותו יגן עלינו (מחבר
 ספר 'ביאור הליקוטים' על ליקוטי מוהר"ן): ווען א מענטש איז
 גוט צובראכן, למשל ער איז ארעם, ער איז שולדיג חובות
 און ער ווייסט נישט ווי אזוי ער וועט דאס באצאלן, און
 ער וויינט זיך אויס צום אייבערשטן, דעמאלטס קומט
 ארויס דער 'דיבור אמת'. דאס הייסט דוקא ווען א מענטש
 טראכט, יעצט בין איך אזוי צומישט אז איך קען
 ניטאמאל דאווענען, ווייל איך האב חובות, אדער איך בין
 ליידער זייער ביטער דורך געפאלן, דארף ער וויסן: גיין!
 נאר יעצט ווען ער איז גוט צובראכן און ער רעדט דיך
 אויס צום אייבערשטן, איז זיינע ווערטער מיט א
 מורא דיגן אמת, און עס טוט שפאלטן אלע הימלען.

מיין קינד, איך האב דיך ליב

מא

י.

דערפאר וויבאלד יעדער מענטש האט צרות, דארף מען זעהן זיך מחזק צו זיין מיט אלע כוחות, און דער עיקר מיט 'שמחה', סיי זיך אליין צו מאכן פרייליך, און מאכן אויף א צווייטן פרייליך, און אויב וועט מען פון דיר שפעטן זאלסטו זיך בכלל נישט דערשרעקן און מורא האבן, אזוי ווי דער הייליגער רבי נתן (לקוטי הלכות נפילת אפים, הלכה ד, אות ו), טייטש אויס די גאנצע מעשה וואס איז דורך אויף דוד המלך ווען ער איז פארכאפט געווארן ביי אכיש דער קעניג פון גת, בשעת ער איז אנטלאפן פון שאול, ווייל ער האט אים געוואלט הרגענען, און ער האט געמוזט אריין לויפן צו די פלשתים, און זיי האבן אויסגעזאגט פארן קעניג אז 'דוד המלך' וואס האט געהרגעט דיין ברודער 'גלית' איז דא, און דוד המלך איז געווען אין א פארלעגענהייט און נישט געוואוסט וואס צו טוהן, האט ער באשלאסן זיך צו מאכן נאריש און ער האט געלאזט רינען די שפייעכטן אויף זיין בארד, אויף האט ער אויפגעשריבן אויפן טיר: אכיש מלך גת איז מיר

מיינ קינד, איך האב דיך ליב

שילדיג טויזענט דאלער. האט זיך אַכיש אַנגערופֿן: געמט אים אַוועק פֿון דא, פֿעלט מיר דען מְשוגָעִים? איך האב גענוג אין שטוב (שמואל-א כא, יא-טז).

זאָגן אויף דעם חז"ל (מדרש שוחר טוב, תהלים לד), אַז אַכיש האט געהאט אַ צודרייטע פֿרוי און אַ צודרייטן טאכטער, און דא בְּרַענְגֵט מֵעַן אים נאך צו, דוד המלך וואס ער האט זיך נאַריש געמאַכט? ! און אַזוי איז ער ניצול געוואָרן.

אויף זאָגט דער מדרש (שם; ועיין אויך המדרשים עמוד מז): דוד המלך האט געפֿרעגט צוויי זאכן פֿון באַשעפֿער: איינס, פֿאַרנוואס דאַרף מֵעַן אַ מְשוגָעִנְעם אויף דער וועלט? און פֿאַרנוואס דאַרף מֵעַן דעם שפֿין ער זאל מאַכן שפֿין וועבֿעכטן און נאַכדעם דאַרף מֵעַן עס אַוועקנעמען? האט מֵעַן אים געזאָגט פֿון הימל: דוד! דו וועסט נאך בייִדע זאכן דאַרפֿן האַבן, מְמִילָא פֿרעג ניִשְׁט קיין קשיות, ווייל יעדע זאך איז מיט אַ חֲשָׁבוֹן.

אזוי איז טאקע געווען, ווען ער האט זיך באהאלטן פון שאול אין א מערה, בשעת דער גאנצער ארמיי האט געזוכט דוד, אינמיטן האט שאול המלך געדארפט ארויס גיין פאר זיינע געברויכן, און ער איז אריינגעגאנגען אין די מערה פון דוד (שמואל א כ"ד, ד-ה), האט דער אייבערשטער געמאכט פון שפיגען וועבעכטן אזוי ווי א פורהאנג, און דוד המלך איז געווען אינעווייניג, און שאול האט אים נישט געזעהן, אזוי איז ער געראטעוועט געווארן, מיט דעם האט דער אייבערשטער אים געוואלט ווייזן די נוצן פונעם שפין. און אזוי האט ער זיך אויך געדארפט נאריש מאכן ביי די פלשתיים, צו ווייזן אז מען דארף האבן א משוגע'נעם.

מיט דעם איז דער הייליגער רבי נתן מסביר (שם), ווי ווייט א מענטש דארף זיך שטענדיג דערהאלטן און זיך פרייליך מאכן, אזוי ווי דוד המלך האט זיך שטענדיג דערהאלטן און איז אייביג געווען פרייליך, האט ער יעצט אויך פראבירט צו זיין פרייליך, אבער וויבאלד עס איז אים נישט געגאנגען, האט ער באשלאסן זיך צו מאכן

מיין קינד, איך האב דיך ליב

נאריש, די זעלבע זאך אמאל איז א מענטש שוין אזוי צופראכן אז ער קען נישט ווערן סתם אזוי פרייליך, דארף ער טוהן אלעס אין דער וועלט צו זיין פרייליך, ווייל נאר מיט 'שמחה' קען מען ניצול ווערן פון די 'סטרא אחרא'.

דער אייבערשטער זאל העלפן מען זאל זוכה זיין צו זיין שטענדיג פרייליך בפרט אין דעם חודש ניסן, וואס יעדן טאג איז א יום טוב, בפרט די ערשטע צוועלעף טעג וואס מען ליינט די 'פרשת הנשיאים', ווי אזוי דער נשיא פון יעדער שבט האט געברענגט א קרבן, און אוודאי ווען עס קומט שוין דער סדר נאכט, וואס דעמאלטס מאכט זיך דער מענטש א סדר אויף א גאנץ יאר, ווייל דעמאלטס שטארקט זיך די אמונה, און דער מענטש האט שוין נישט קיין קשיות אויפן אייבערשטן, וואס אויף דעם ווייזט דאס ווארט 'סדר', וואס איז ראשי תיבות: ר'מז, ד'רוש, ס'וד, און עס פעלט דער פ' [פרד"ס] וואס דאס ווייזט אויף 'פשט', ווייל פסח ביים סדר נאכט טוט מען אלעס

¹ און דער מנהג ביי אונז איז אז מען ליינט דאס אין א ספר תורה בציבור, ווייל

אזוי ווייסט מען זיכער אז מען האט דאס געזאגט.

מה מיין קינד, איך האב דיך ליב

אן קיין פֿשט, און דאס איז דער עיקר מצוה, צו ווייזן אז מען דארף נישט פארשטיין די פֿשט פון יעדע זאך.

אזוי אויך איז דער צירוף פונעם שם יהו"ה אין דעם חודש אין די רייע, וואס איז מרומז אין די פסוק (תהלים צ"ו, יא): 'שִׁמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתִגַּל הָאָרֶץ. ווייל אז עס איז פרייליך אויבן, איז פרייליך אונטן, די זעלבע זאך פארקערט אויך, אז מען איז אונטן פרייליך איז אויבן פרייליך, אזוי ווי עס שטייט אין זהר הקדוש (מצוה בף קפד ע"ב): חֲדוּהַ דְבַר נֶשׁ מְשִׁיף לְגַבִּיּה חֲדוּהַ אַחֲרָא עִילָאָה - ווען א מענטש איז פרייליך דא אונטן, ברענגט ער אראפ דורכדעם א העכערע שמחה פון אויבן.

דער אייבערשטער זאל העלפן מען זאל זוכה זיין צו קומען צו דעם.

~ תם ונשלם שבח לאל בורא עולם ~

הספר הקדוש הזה

נדפס לטובת נשמת בעל מחבר
של הספר הזה מאור עינינו,
חיות נפשינו, עטרת ראשינו, כבוד

קדושת מרן הגה"ק רבי

אליעזר שלמה

בן רבי

מנחם זאב

זצוקללה"ה

נלב"ע י"ז שבט תשע"ה

ת.נ.צ.ב.ה.

הספר הקדוש הזה נרפם לזכות

מורינו ראש הישיבה שליט"א

וזוגתו

אסתר גיטל תחי',

וילדיהם

שלמה ומשפ',

אלחנן חיים ומשפ',

מרים העניא זיסל ומשפ',

שמעון, נחמן נתן, יצחק דוד, צבי,

רחל לאה, יוסף, מנחם, יחזקאל.

הקדוש ברוך הוא ימלא

את כל משאלות לבם לטובה

ויתברכו מפי עליון

בבני חיי ומזוני רוויחא

ויזכו לרות רוב נחת דקדושה

מכל יוצאי חלציהם

אמן כן יהי רצון

בשורה טובה ומשמחת!

שוין יעצט
דא צו באקומען
אפגעשיקט יעדע וואך

צו אייער טיר

אויף די פאסט

די שטארק אויפגעכאפטע
וועכנטליכע קונטרסים

עצתו אמונה

- הערליכע בריוו, שאלות
- ותשובות אין אלע אקטועלע
- נשאים אין טאג טעגליכן לעבן.

געשריבן דורכן ראש ישיבה
הרה"ר

יואל רוטה

שליטי"א

g@kerenhadfus.org

רופט אדער טעקסט

718-387-2691

ט"ו
החודש
הקודש

אדער שיקט א אימיל צו subscribe@kerenhadfusa.org